

รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษา เพื่อพัฒนาความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและการประยุกต์ใช้ความรู้ ของนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

Fun Drama Based Learning Model to Improve Comprehension and Knowledge Application
Ability for Students from the Faculty of Education in Bansomdejchaopraya Rajabhat University

บังอร เสรีรัตน์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาเพื่อศึกษาความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และเพื่อศึกษาความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ของนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ประชากรคือนิสิตคณะครุศาสตร์ จำนวน 1,250 คน กลุ่มตัวอย่าง คือนิสิตคณะครุศาสตร์ จำนวน 150 คน เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย 1) หน่วยการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test for dependent ผลการวิจัย พบว่า 1) รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษา ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ (1) แนวคิด (2) วัตถุประสงค์ (3) กระบวนการเรียนการสอน (4) ตัวบ่งชี้การสอน (5) ผลที่ผู้เรียนได้รับ และ (6) ปัจจัยสนับสนุนการใช้รูปแบบ 2) นิสิตคณะครุศาสตร์ที่เรียนรู้ตามรูปแบบ มีคะแนนความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและคะแนนความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษา, ความเข้าใจเนื้อหา, การประยุกต์ใช้ความรู้

Abstract

The purposes of this study were to develop the fun drama based learning model and to investigate the comprehension and knowledge application ability of the students from the Faculty of Education in Bansomdejchaopraya Rajabhat University. The research population included the 1,250 students from the Faculty of Education in Bansomdejchaopraya Rajabhat University. The 150 students were selected as the research sample group. The learning unit, test of comprehensive ability, and test of knowledge application ability were used as the research instruments. The t-test for dependent was used to analyze data.

Research results revealed that 1) the fun drama based learning model consisted of 6 elements : the principle, objectives, learning process, teaching indicator, results, and supportive factors and 2) the students' comprehension and knowledge application ability were improved at the 0.01 significant level.

Keywords : fun drama based learning model, comprehension, application

บทนำ

การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงของบุคคลซึ่งเกิดขึ้นจากการได้มีโอกาสสัมผัสประสบการณ์ ผสมผสานข้อมูล และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้นั้นจะต้องมีองค์ประกอบและตัวแปรสำคัญหลายประการ ได้แก่ ภูมิหลังของผู้เรียน สารที่เรียน วิธีเรียน เป็นต้น สำหรับองค์ประกอบด้านผู้สอนมีตัวแปรที่สำคัญ คือ ตัวผู้สอน การจัดสภาพแวดล้อม การจัดประสบการณ์ และกิจกรรมการเรียนรู้วิธีสอน วัสดุและสื่อการเรียนรู้ องค์ประกอบและตัวแปรดังกล่าวนี้มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก (ทิตินา แซมมณี, 2551)

นักจิตวิทยาหลายท่านได้กล่าวถึงสิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ดังนี้ คลอสเมียร์ (Klausmeier, 1985) อธิบายกระบวนการประมวลข้อมูลของสมองเพื่อการเรียนรู้ไว้ว่า เมื่อสมองรับสิ่งเร้าเข้ามาทางประสาทสัมผัส สิ่งเร้าจะบันทึกไว้ในความจำระยะสั้น หากมีการเปลี่ยนรูปโดยการเข้ารหัส (encoding) ก็จะถูกนำไปเก็บไว้ในความจำระยะยาวซึ่งทำให้สามารถนำข้อมูลออกมาใช้ได้ภายหลัง ส่วนรอกเจอร์ส (Rogers) เชื่อว่าการสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายสบายเป็นกันเอง (supportive atmosphere) จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างดี (Rogers, 1969; อ้างถึงใน ทิตินา แซมมณี, 2550) ฟอสโนท (Fosnot, 1992) มีความเชื่อในการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการและวิธีการของบุคคลในการสร้างความรู้จากประสบการณ์ ด้วยกระบวนการเรียนรู้จากการกระทำ (action on) ไม่ใช่เพียงการรับความรู้ (taking on) สำหรับจอห์นสัน จอห์นสันและโฮลเบค (Johnson, Johnson and Holubec, 1994) ได้ให้ความสำคัญกับทฤษฎีการเรียนรู้ร่วมกัน ที่กล่าวถึงผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในการเรียนรู้ร่วมกันคือความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จ (efforts to achieve) สัมพันธภาพทางบวก (positive relationship) และสุขภาพจิตดี และทักษะทางสังคม (psychological adjustment, social competence) ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการกรอบแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนในครั้งนี้

ละครมีหลายลักษณะหากแบ่งตามแบบ(style) สามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเภท คือ ละครชวนหัว (comedy) ละครโศกนาฏกรรม (tragedy) ละครตลก (farce) ละครประโลมโลก (melodrama) และละครเพลง (musical) (Cheever, 2014) ส่วน พรรัตน์ ดำรุ่ง (2547) ได้นำเสนอลักษณะของละครไว้ 7 ประเภท คือละครการศึกษา (education theatre) ละครเยาวชน (young people's theatre – YPT) ละครสร้างสรรค์ (creative drama) ละคร-ใน-การศึกษา (drama-in-education-DIE) ละครประเด็นศึกษา (theatre-in-education –TIE) ละครที่เด็กมีส่วนร่วมในการแสดง (participatory theatre) และละครเวทีสำหรับเด็ก (children's theatre) การเรียนรู้ผ่านละครจะเป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

ได้เร็ว มีความสุขสนุกกับการเรียน เป็นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ที่ผู้เรียนมีอิสระในการแสดงออก สามารถแสดงความคิดเห็นได้เต็มที่ตลอดจนเข้าใจในสาระการเรียนรู้ และจดจำถึงสิ่งที่เรียนรู้ได้อย่างแม่นยำ และนำความรู้ไปใช้ได้ดี วิธีการสอนนี้จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียน ทั้งด้าน พุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2546) ส่วน ซีโรตี (Siroty, 1989) ได้กล่าวถึงประโยชน์หลายประการของละครสร้างสรรค์ที่ช่วยสอนเนื้อหาต่างๆ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ กล้าแสดงความคิด ความรู้สึก มีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความสุข สนุกสนาน เกิดความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนอย่างชัดเจน นำความรู้ไปใช้ได้ และจากการทดลองสวมบทบาทต่างๆ ทำให้เข้าใจคนอื่น และเข้าใจบทบาทของตนเอง นอกจากนี้ยังได้ฝึกการอยู่ร่วมกันในสังคม

ความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา (comprehensive ability) เป็นความสามารถพื้นฐานสำคัญ ซึ่ง แอนเดอร์สันและ แครทโฮทท์ (Anderson and Krathwoht, 2002) และมาร์ซาโน (Marzano, 2001) ได้กล่าวถึงว่าเป็นความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาสาระที่เรียนรู้ โดย การสรุปความ แปลความ ให้ตัวอย่าง เปรียบเทียบ ตีความ ขยายความสิ่งที่เรียนได้ ซึ่งเป็นความสามารถสำคัญที่บุคคลจะต้องใช้ในการเรียนรู้เนื้อหาสาระต่างๆ ส่วนความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ (application ability) ก็เป็นความสามารถสำคัญของบุคคลที่จะนำสิ่งที่เรียนรู้อมาใช้ในสถานการณ์ใหม่ หรือสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ทำให้สิ่งที่เรียนรู้นี้มีความหมายและพัฒนาขึ้น

รูปแบบการเรียนการสอนเป็นแบบแผนของการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านต่างๆ เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพแก่ผู้เรียน (Joyce and Weil, 1986) โดยในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนั้น ควรต้องมีหลักการสำคัญคือ มีทฤษฎีรองรับ มีการทดลองใช้ และนำข้อค้นพบมาใช้ในการปรับปรุงรูปแบบให้เหมาะสม การพัฒนารูปแบบอาจจะมีลักษณะการออกแบบเพื่อให้ใช้ได้เฉพาะเจาะจง มีจุดมุ่งหมายเฉพาะ เพื่อให้ผู้ใช้เลือกนำไปใช้ให้เกิดผลสูงสุดหรือออกแบบเพื่อให้ใช้ได้ทั่วไป (Joyce and Weil, 1986) จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนในรายวิชาจิตวิทยาสำหรับครูซึ่งเป็นรายวิชาพื้นฐานสำหรับนิสิตในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตนั้น พบว่านิสิตทุกคนมีคะแนนต่ำในเนื้อหาเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์ซึ่งเป็นเนื้อหาพื้นฐานสำคัญของผู้ที่จะประกอบวิชาชีพครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา โดยเมื่อพิจารณาในส่วนความสามารถย่อยพบว่าความสามารถด้านการเข้าใจเนื้อหา และการประยุกต์ใช้ความรู้นั้นมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าความสามารถย่อยอื่น จากข้อมูลปัญหา ข้อมูลเกี่ยวกับคุณค่าและประโยชน์ของละครในการพัฒนาผู้เรียน และแนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องข้างต้น

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรืรชชขึ้น เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ เนื้อหาพัฒนาการของมนุษย์ซึ่งเป็นเนื้อหาสำคัญที่เป็นพื้นฐานสำหรับของนักศึกษาครูอย่างเข้าใจ และเชื่อมโยงสู่การใช้ในสถานการณ์จริง โดยได้นำละครแบบต่างๆ มาผสมผสานเป็นละครหรืรชช (fun drama) โดยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรืรชช มีลักษณะสำคัญ คือ มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำเนื้อหาสาระเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์ มาสังเคราะห์เป็นเรื่องราวที่เรียกว่าบทละคร โดยมีการเพิ่มกิจกรรม/คำพูด/รายละเอียด และแง่มุมสนุกให้เกิดความขำขัน เพื่อสร้างความผ่อนคลายในการเรียนรู้ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้สร้างความรู้ และผลงานต่างๆ ด้วยตนเอง อันจะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนมีความเข้าใจในความรู้อย่างแท้จริง อีกทั้งสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ดีในสถานการณ์ใหม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรืรชช
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาของนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ของนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

วิธีดำเนินการวิจัย

ในส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลการดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การดำเนินการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นิสิต คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1,250 คน กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตสาขาวิชาสังคมศึกษาและปฐมวัย จำนวน 150 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (cluster random sampling) โดยการสุ่มนิสิต 1 หมู่เรียนจากจำนวน 12 หมู่เรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. หน่วยการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรืรชช ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) สาระสำคัญ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) เนื้อหาสาระ 4) กิจกรรมการเรียนรู้ 5) สื่อการเรียนรู้ และ 6) การวัดและประเมินผล

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และแบบทดสอบวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ ประกอบด้วยข้อสอบฉบับละ 40 ข้อ แต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก แบบทดสอบครอบคลุม

เนื้อหาเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์

3. การดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้มี 3 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1. ขั้นพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เป็นขั้นตอนในการพัฒนารูปแบบฯ และเตรียมการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มต่างๆ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ละคร การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์ ซึ่งใช้เป็นเนื้อหาในการทดลอง

1.2 พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 พัฒนาร่างรูปแบบการเรียนการสอน และให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงร่างรูปแบบการเรียนการสอน โดยให้คำแนะนำในประเด็นเกี่ยวกับการเพิ่มรายละเอียดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นตอนที่ 1 และ ขั้นตอนที่ 5 ให้ชัดเจนมากขึ้น และเพิ่มเติมปัจจัยสนับสนุนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเรื่องการจัดรูปแบบขั้นเรียน

1.2.2 จัดทำหน่วยการเรียนรู้ เรื่องพัฒนาการของมนุษย์ ซึ่งใช้เป็นเนื้อหาสาระในการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอน

1.2.3 วิเคราะห์ข้อสอบและพัฒนาร่างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ ตามตารางวิเคราะห์ข้อสอบ

1.2.4 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาร่างหน่วยการเรียนรู้ ร่างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และร่างแบบทดสอบวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ และให้คำแนะนำในการปรับปรุง โดยในส่วนหน่วยการเรียนรู้ นั้น ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำในการปรับปรุงเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ ในขั้นตอนการเตรียมความพร้อมและสร้างแรงจูงใจโดยให้เพิ่มกิจกรรมเกี่ยวกับการให้ผู้เรียนสรุปเนื้อหา และจัดกิจกรรมเสริมความรู้เกี่ยวกับกระบวนการทำละคร ขั้นการเติมเต็มความคิดและมุมมองให้เพิ่มกิจกรรมเกี่ยวกับการให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทละครของกันและกัน และขั้นการแสดงละครให้เพิ่มกิจกรรมการชี้แจงบทบาทของผู้เรียนและมารยาทในการชม ในส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหานั้นให้คำแนะนำในการปรับปรุงภาษา และความตรงกับนิยาม ของข้อสอบจำนวน 16 ข้อ และร่างแบบทดสอบวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ให้คำแนะนำในการปรับปรุงภาษา และความตรงกับนิยามของข้อสอบจำนวน 18 ข้อ

1.2.5 นำข้อสอบทั้งสองฉบับๆ ละ 60 ข้อ ไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) และ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร KR-20 กับนิสิตที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 33 คน และเลือกข้อสอบที่เหมาะสมจำนวน 40 ข้อ โดยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาที่มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.58-0.67 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24-0.36 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.78 ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้มีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.48-0.64 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.24-0.42 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.84

2. ขั้นตอนทดลองใช้ และปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน

ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำหน่วยการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอน เรื่องพัฒนาการของมนุษย์ไปใช้ในการสอนนิสิตซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และพิจารณาความเหมาะสมในการสอนตามรูปแบบฯ โดยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้และสัมภาษณ์นิสิตจำนวน 20 พบว่านิสิตมีความสนุก และสนใจกิจกรรมเป็นอย่างมาก แต่พบว่าต้องเสริมทักษะในขั้นตอนการเตรียมความพร้อมและสร้างแรงจูงใจ ในส่วนการทำงานร่วมกันในการสร้างบทละคร และการนำเทคโนโลยีมาใช้ และในขั้นการสรุปสาระและการเชื่อมโยงสู่สถานการณ์อื่นนั้นควรเสริมความรู้เกี่ยวกับการทำผังกราฟิก โดยผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวมาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3. ขั้นตอนทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้รูปแบบฯ กับนิสิต สาขาสังคมศึกษาและปฐมวัย จำนวน 150 คน ซึ่งเรียนวิชาจิตวิทยาสำหรับครูในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้

3.2 ทดลองสอนด้วยหน่วยการเรียนรู้ตามรูปแบบฯ จำนวน 18 ชั่วโมง

3.3 ทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ โดยใช้เครื่องมือฉบับเดิมอีกครั้ง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติ t-test for dependent ในการวิเคราะห์ข้อมูลความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาและความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ก่อนทดลองและหลังทดลองของนิสิตกลุ่มทดลอง

ผลการวิจัย

ในส่วนนี้จะนำเสนอผลการวิจัย 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรธา และตอนที่ 2 ผลการพัฒนาศาความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรธา

รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรธา ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ 1) แนวคิด 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการเรียนการสอน 4) ตัวบ่งชี้การสอน 5) ผลที่ผู้เรียนได้รับ และ 6) ปัจจัยสนับสนุนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แนวคิด

1.1 การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเต็มที่ (active) มีการใช้กระบวนการทางคิด/ปัญญาในการจัดกระทำ (active on) กับข้อมูลสร้างผลงานและความรู้ด้วยตนเอง และกลุ่มโดยผู้เรียนมีโอกาสได้นำตนเองและควบคุมตนเอง ขณะที่ครูทำหน้าที่สร้างแรงจูงใจภายใน ให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความหมาย มีแรงจูงใจ ใส่ใจในการเรียน ส่งผลให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาสาระที่เรียนอย่างลึกซึ้ง และนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

1.2 การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยให้มีการคิด อภิปราย มีการฟังพาทอาศัยกันปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด สมาชิกแต่ละคนมีความรับผิดชอบในงานที่ทำร่วมกัน มีการใช้ทักษะการทำงานกลุ่ม และมีการวิเคราะห์การทำงานกลุ่ม จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี มีความสัมพันธ์ที่ดี และเกิดแรงจูงใจภายใน

1.3 การให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เข้ารหัสความรู้ (encoding) โดยเฉพาะการขยายความคิด (elaborative operations process) โดยการเรียบเรียง ผสมผสาน ขยายความ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมและความรู้ใหม่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาและนำความรู้ไปใช้ได้

1.4 การเรียนรู้ในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย สนุกสนาน และอบอุ่น จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และเรียนได้ดีสามารถจดจำได้นาน ผสมผสานเนื้อหาและนำความรู้ไปสู่การใช้ในสถานการณ์ใหม่

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียน โดยสามารถสรุป แปลความ ขยายความ ให้ตัวอย่างเปรียบเทียบ และตีความสาระที่เรียนได้

2.2 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นได้

2.3 เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน เกิดทักษะในการทำงานเป็นกลุ่ม และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

3. กระบวนการเรียนการสอน

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมความพร้อมและสร้างแรงจูงใจ

ขั้นตอนนี้ผู้สอนทำหน้าที่ในการให้ข้อมูลและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่ใช้ในการสร้างบทละคร วิธียอดรหัสเนื้อหาสาระสู่การสร้างบทละคร วิธีการแทรกแง่มุม ขำขัน สนุกสนานในบทละคร วิธีการสร้างความน่าสนใจให้แก่การแสดงละคร และการนำเสนอเนื้อหา โดยเฉพาะการนำเทคโนโลยีและสื่อต่างๆ มาผสมผสานให้เกิดความหมายและความน่าสนใจ อาทิ ดนตรี แสงสี รูปภาพและฉาก อีกทั้งให้แนวทางในการทำงานร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งผู้สอนสามารถดำเนินการทั้งการอธิบาย และการแสดงตัวอย่างในลักษณะวีดิทัศน์ การยกตัวอย่าง และการให้ผู้รู้/ผู้มีประสบการณ์เล่าประสบการณ์

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบสร้างสรรค์บทละครและวางแผนการแสดง

ขั้นตอนนี้ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำเนื้อหาที่จะถอดรหัสเป็นบทละคร ไปออกแบบสร้างสรรค์บทละครและวางแผนการแสดง โดยผสมผสานเนื้อหาสาระ ความสนุกสนาน สื่อเทคโนโลยี และเน้นการทำงานร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 3 การเติมเต็มความคิดและมุมมอง

ขั้นตอนนี้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอบทละครและการแสดง ให้ผู้สอนพิจารณาความครบถ้วนของเนื้อหาสาระ ความเหมาะสม ความเชื่อมโยงของการแสดงและผู้แสดง และการผสมองค์ประกอบต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4 การแสดงละคร

ขั้นตอนนี้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแสดงละครและนำเสนอสาระตามบทละครที่ออกแบบไว้โดยผู้สอนสร้างความเข้าใจและแนวทางในการเรียนรู้ ตลอดจนวิธีการเก็บเกี่ยวสาระ แก่นผู้เรียนที่เป็นผู้ชม รวมทั้งมารยาทในการรับชมและการเสริมสร้างกำลังใจแก่ผู้แสดง

ขั้นตอนที่ 5 การสรุปสาระและการเชื่อมโยงสู่สถานการณ์อื่น

ขั้นตอนนี้มีกิจกรรมหลัก 2 กิจกรรม ดังนี้

1) กิจกรรมสรุปสาระ

ผู้เรียนนำเสนอสาระของละคร โดยสรุป ซึ่งอาจจะใช้ผังกราฟิก หรือการอธิบายสาระสำคัญ หรือการใช้คำถาม หรือใช้หลายวิธีการ

2) กิจกรรมสร้างสถานการณ์ใหม่ผ่านละคร

ผู้เรียนออกแบบสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระ และแสดงละครโดยตั้งใจให้ผู้ชมได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและ

หาคำตอบเพื่อแก้ไขปัญหา/หาทางออก

ขั้นตอนที่ 6 การสรุปบทเรียน

ผู้สอนสรุปสาระที่ได้จากการชมละคร และการแสดงละครในประเด็น ดังนี้

1) สาระหลักที่นำเสนอและการนำเนื้อหาสาระไปใช้ใน

ชีวิต

2) การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการสร้างบทละคร/การแสดงละครและการชมละคร

3) กระบวนการสร้างบทละครและการทำกิจกรรมร่วมกัน โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนที่เป็นผู้แสดงและผู้ชมร่วมสรุปและให้ความคิด

4. ตัวบ่งชี้การสอน

4.1 ผู้สอนจัดสิ่งแวดล้อมที่สร้างแรงจูงใจภายในจัดบรรยากาศผ่อนคลาย สนุกสนาน เป็นกันเอง มีอิสระในการคิด

4.2 ผู้สอนให้ข้อมูลที่ชัดเจนก่อนการคิดลงมือปฏิบัติการในการสร้างบทละคร/แสดงละคร โดยเฉพาะการเข้าใจเนื้อหาสาระที่จะสะท้อนผ่านละครและการเสนอตัวอย่างที่ชัดเจนในการสร้างบทละคร

4.3 ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการสร้างผลงาน และเติมเต็มข้อมูลเนื้อหาสาระด้วยความเมตตา โดยกระตุ้นให้ตระหนักในศักยภาพการทำงานกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม

4.4 ผู้สอนกระตุ้นให้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม พึ่งพาอาศัยกันและกัน วิเคราะห์กระบวนการทำงานร่วมกัน และปรับเปลี่ยนให้เหมาะสม

4.5 ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้และสรุปบทเรียนอย่างครบถ้วนในทุกแง่มุม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ทั้งการจำเนื้อหา การเข้าใจเนื้อหาสาระ และการนำความรู้ไปใช้ และท้าทายผู้เรียนได้คิด/ทำงานต่อยอด โดยการนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในกิจกรรม/สถานการณ์/เนื้อหาอื่นๆ

5. ผลที่ผู้เรียนได้รับ

ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ สถานการณ์ใหม่ เกิดการเรียนรู้ระหว่างกันและกัน และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

6. ปัจจัยสนับสนุนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน

6.1 การสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่สร้างแรงจูงใจ ผ่อนคลาย สนุกสนาน โดยเฉพาะการใช้ดนตรี ฉาก และแสงสีประกอบ

6.2 การจัดห้องเรียนในรูปแบบที่ไม่เป็นทางการและพร้อมปรับเปลี่ยนรูปแบบ

6.3 การสร้างทักษะและความสามารถพื้นฐานแก่ผู้เรียน ได้แก่ ทักษะการทำงานกลุ่ม ความคิดสร้างสรรค์ ความมั่นใจในตนเอง ทักษะการใช้เทคโนโลยี ความมั่นใจในการแสดงออก

ความสามารถในการวิเคราะห์ และการสังเคราะห์ความรู้

6.4 การเตรียมผู้เรียนให้มีความเข้าใจเนื้อหาสาระที่สะท้อนผ่านละครอย่างลึกซึ้ง

6.5 การสรุปสาระให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจ โดยอาจจะนำเทคนิคต่างๆ มาใช้ เช่น เทคนิคการตั้งคำถาม เทคนิคผังกราฟิก

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ของนิสิตก่อน และหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษา ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลการทดสอบความแตกต่างของความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้

ความสามารถ	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา	20.88	4.19	31.93	3.40	34.15**	0.00
ความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้	21.98	2.28	33.92	3.24	39.49**	0.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า ก่อนการเรียนรู้ด้วยรูปแบบฯ นิสิต มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาเท่ากับ 20.88 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.19 และหลังการเรียนรู้ด้วยรูปแบบฯ นิสิตมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาเท่ากับ 31.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.40 ในส่วนคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ นั้นพบว่าก่อนการเรียนรู้ด้วยรูปแบบฯ นิสิต มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.98 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.28 และหลังการเรียนรู้ด้วยรูปแบบฯ นิสิตมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 33.92 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.24 ซึ่งเมื่อทดสอบนัยสำคัญพบว่า หลังการเรียนรู้ด้วยรูปแบบฯ นิสิตมีคะแนนความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และคะแนนความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1) รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษา ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ (1) แนวคิด (2) วัตถุประสงค์ (3) กระบวนการเรียนการสอน (4) ตัวบ่งชี้การสอน (5) ผลที่ผู้เรียนได้รับ และ (6) ปัจจัยสนับสนุนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน

2) นิสิตคณะครุศาสตร์ที่เรียนรู้ตามรูปแบบฯ มีคะแนนความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา และคะแนนความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

อภิปรายผลการวิจัย

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะอภิปรายผลการวิจัยใน 3 ส่วนดังนี้

1. กระบวนการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษา

ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษา ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยมีขั้นตอนสำคัญคือ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการพัฒนารูปแบบฯ โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ของรอร์เจอร์ส ทฤษฎีกระบวนการสมองในการประมวลข้อมูล ทฤษฎีการสร้างความรู้ และทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังจากพัฒนารูปแบบฯ แล้ว จึงให้ผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณารายละเอียดต่างๆ ในแต่ละองค์ประกอบ และความเชื่อมโยงกันขององค์ประกอบต่างๆ ซึ่งทำให้ได้รูปแบบฯ มีความเหมาะสมมากขึ้น หลังจากนั้นนำรูปแบบฯ ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบคุณภาพในเชิงการใช้จริง และนำผลการทดลองใช้มาปรับปรุงรูปแบบฯ อีกครั้งหนึ่ง ส่งผลให้ได้รูปแบบฯ ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งกระบวนการพัฒนารูปแบบฯ ดังกล่าวสอดคล้องกับ แนวคิดของ จอยส์ และเวลล์ (Joyce and Weil, 1986) ที่กล่าวถึงหลักการพัฒนารูปแบบฯ ว่าจะต้องมีทฤษฎีรองรับ และต้องมีการทดลองใช้ แล้วนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ วิไพภูธร วัฒนานิมิตกุล (2551) ที่กล่าวถึงกระบวนการพัฒนารูปแบบฯ ว่าต้องมีขั้นตอนการพัฒนารูปแบบฯ การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบฯ ทั้งโดยการให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา และการทดลองใช้เพื่อปรับปรุงรูปแบบฯ ให้เหมาะสม สำหรับองค์ประกอบของรูปแบบฯ นั้นมี 6 องค์ประกอบ คือ แนวคิด วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน ตัวบ่งชี้การสอน ผลที่ผู้เรียนได้รับ และปัจจัยสนับสนุนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนนั้น ผู้วิจัยได้จัดให้มีองค์ประกอบหลักสำคัญๆ 4 องค์ประกอบครบถ้วน คือ แนวคิด วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน และผลที่ผู้เรียนได้รับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทิตนา แชมมณี (2550) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จัดองค์ประกอบเพิ่มเติม อีก 2 องค์ประกอบ

คือ ตัวบ่งชี้การสอนและ ปัจจัยสนับสนุนการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งทำให้รูปแบบฯ มีความชัดเจน และนำไปใช้ได้ดียิ่งมากขึ้น

2. รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาช่วยพัฒนาความสามารถในการเข้าใจเนื้อหา

จากผลการศึกษาที่พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเข้าใจเนื้อหาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้น เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 2 คือขั้นการออกแบบสร้างสรรคบทละครและวางแผนการแสดงนั้นผู้เรียนที่เป็นผู้แสดงละครได้มีโอกาสนำเนื้อหาสาระมาสร้างบทละครจึงต้องศึกษาเนื้อหา สรุป แปลความ ตีความ ขยายความ นำตัวอย่างพฤติกรรมต่างๆ มาเสนอในบทละครจึงทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาเพิ่มขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 5 คือขั้นการสรุปสาระและการเชื่อมโยงสู่สถานการณ์อื่นนั้น ผู้เรียนที่เป็นผู้แสดงละครต้องนำเนื้อหาสรุปและออกแบบเป็นผังกราฟิกเพื่อนำเสนอช่วงท้ายกิจกรรมทำให้มีโอกาสได้ฝึกสรุป แปลความ ตีความ ขยายความ ในส่วนผู้เรียนที่เป็นผู้ชมนั้นได้มีโอกาสเรียนรู้ผ่านการสังเกตพฤติกรรมของตัวละครทำให้เห็นตัวอย่างที่ชัดเจน นอกจากนี้การได้มีโอกาสเรียนรู้ผ่านผังกราฟิก และการตอบคำถามเพื่อฝึกฝนการสรุป แปลความ ขยายความในขั้นที่ 5 คือขั้นการสรุปสาระและการเชื่อมโยงสู่สถานการณ์อื่น และขั้นที่ 6 คือขั้นการสรุปบทเรียน ก็ส่งผลให้ผู้เรียนที่เป็นผู้ชมละคร มีความเข้าใจเนื้อหาสาระมากขึ้น ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับแนวความคิดของซีโรตี้ (Siroty, 1989) พรรัตน์ ดำรง (2547) และปาริชาติ จิงวิวัฒนาภรณ์ (2547) ที่กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของละครว่าทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านต่างๆ และทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดูปองท์ (DuPont, 1992) ซึ่งนำละครสร้างสรรค์มาใช้ร่วมกับสื่อวรรณกรรม ในการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือด้านการอ่าน พบว่า ละครสร้างสรรค์และสื่อวรรณกรรมช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน และงานวิจัยของดูปองท์ (DuPont, 2009) ซึ่งได้วิจัยเชิงปฏิบัติการศึกษาทดสอบผลที่เกิดจากการนำละครสร้างสรรค์มาใช้ในการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการอ่าน พบว่า ละครสร้างสรรค์สามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่าน

3. รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาช่วยพัฒนาความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ จากผลการศึกษาที่พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้น เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นที่ 5 คือขั้นการสรุปสาระและการเชื่อมโยงสู่สถานการณ์อื่นนั้น ผู้เรียน

ที่เป็นผู้แสดงละครจะต้องออกแบบสถานการณ์ที่จะนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ สำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ชมนั้น มีโอกาสได้ฝึกฝนความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ จากกิจกรรมการตอบคำถามเกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ทั้งในขั้นที่ 5 คือขั้นการสรุปสาระและการเชื่อมโยงสู่สถานการณ์อื่น ซึ่งดำเนินการโดยเพื่อนที่นำเสนอละคร และขั้นที่ 6 คือขั้นการสรุปบทเรียนที่ดำเนินการโดยผู้สอนตั้งประเด็นให้ผู้เรียนได้สรุปเกี่ยวกับการนำเนื้อหาสาระไปใช้ในชีวิตจริง โดยผลการวิจัยข้างต้นสอดคล้องกับแนวความคิดของซีโรตี้ (Siroty, 1989) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของละครว่าทำให้ผู้เรียนพัฒนาด้านต่างๆ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ นอกจากนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ ปาริชาติ จิงวิวัฒนาภรณ์ (2547) ที่กล่าวถึงประโยชน์ และคุณค่าของละครว่ามีหลายประการ วิธีการเรียนรู้แบบนี้เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ยั่งยืน และเชื่อมโยงสู่การนำไปใช้ในชีวิตจริง ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2546) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ละครสร้างสรรค์ในการพัฒนาผู้เรียนซึ่งพบว่า ทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัยมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะเป็นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงจึงทำให้จดจำความรู้ได้ดี และนำไปใช้ได้เมื่อพบสถานการณ์ใหม่ ที่สำคัญเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่รู้สึกรำคาญหรือกังวล

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการนำรูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาไปใช้ ครูควรเตรียมพร้อมความรู้และทักษะเกี่ยวกับการสร้างบทละคร การใช้สื่อและเทคโนโลยีเพื่อเชื่อมโยง ประสานเนื้อหาสาระในบทละคร และสร้างความสนใจให้บทละครและการแสดง การกระตุ้นแรงจูงใจให้ผู้เรียนและการทำงานเป็นกลุ่ม

1.2 ผู้สอนสามารถนำรูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาไปใช้ในการสอนเนื้อหาสาระอื่นๆ ที่ยากซับซ้อนและมีความสำคัญ

1.3 ในขั้นตอนการเติมเต็มความคิด อาจจะต้องดำเนินการหลายครั้งเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และปรับปรุงงานให้เหมาะสม

1.4 การสรุปสาระโดยใช้ผังกราฟิกประเภทต่างๆ จะทำให้ผู้เรียนที่เป็นผู้ชมมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนที่เป็นผู้แสดงได้ใช้เทคนิคนี้ในขั้นตอนการสรุปสาระ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรวิจัยเพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยละครหรรษาในตัวแปรอื่นๆ โดยเฉพาะ

ทักษะสังคม ความฉลาดทางอารมณ์ ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการแก้ปัญหา ฯลฯ

2.2 ควรศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้กับผู้เรียนชั้นต่างๆ ทั้งระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ หรือผู้เรียนที่มีลักษณะพิเศษ

2.3 ควรพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนรู้ด้วยละครหรืรชช โดยใช้เทคนิควิธีการสอนอื่นๆ ร่วมด้วย

2.4 ศึกษาผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการใช้ละครในการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มที่มีความบกพร่องทางการเรียนในด้านต่างๆ

เอกสารอ้างอิง

ทิตินา แคมมณี. 2551. **ลีลาการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2550. **ศาสตร์การสอน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปาริชาติ จีงวัฒนาภรณ์. 2547. **ละครสร้างสรรค์สำหรับเด็ก**. กรุงเทพมหานคร: พัฒนาคุณภาพวิชาการ.

พรรัตน์ ดำรุ่ง. 2547. **การละครสำหรับเยาวชน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิโพษฐ์ วัฒนานิมิตกุล. 2551. **การพัฒนารูปแบบการสอน: องค์ความรู้เพื่อการพัฒนาสู่ผู้เชี่ยวชาญการสอน**. กรุงเทพมหานคร: สหธรรมิก.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2546. **รายงานผลการวิจัยเรื่องการใช้ละครสร้างสรรค์ในการพัฒนาผู้เรียน**. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค.

Anderson, L. W. and Krathwoht, D. R. 2002. **A taxonomy for learning, teaching, and assessing: A revision of Bloom's Taxonomy of Educational Objectives (Complete edition)**. New York: Longman

Cheever, J. **Different types of drama**. [Online]. Available: <http://life123.com/parenting/education/drama/types-of-drama.shtml>. 2014.

DuPont, S. 1992. The effectiveness of creative drama as an instructional strategy to enhance the reading comprehension skills of fifth-grade remedial readers. **Reading Research and instruction**. 31(3) : 41-51.

_____. 2009. Raising Comprehension Scores through Creative Drama: Action Research in a Professional Development Partnership. **International Journal of Learning**. 16(5): 291-302.

Fosnot, C. 1992. **Constructing Constructivism**. In T.M. Duffy (Ed). **Constructivism and the Technology of instruction**. (pp. 167-181). New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.

Johnson, D.W. & Johnson, R.T.1994. **Learning together and alone**. (4th ed), Needham Heights, MA: Allyn and Bacon.

Johnson, D. W., Johnson, R. T. and Holubec, E. J. 1994. **The Nuts and Bolts of Cooperative Learning**. Edina, Minnesota: Interactive Book Company.

Joyce, B. and Weil, M. 1986. **Models of teaching**. (3rd ed). Englewood Cliffs. New Jersey : Prentice-Hall.

Klausmeier, H.K. 1985. **Educational Psychology**. (5th ed). New York : Harper & Row.

Marzano, R. J. 2001. **Classroom instruction that works : research-based strategies for increasing student achievement**. USA : Alexandria.

Siroty, S.1989. **Why Do Creative Drama?**. [Online]. Available: <http://www.brandeis.edu/lemborg/employees/pdf/createdrama.pdf>. 2014.